

Arrest

nr. 246 793 van 23 december 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 18 juli 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 juni 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 9 juni 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2020 .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Met een beslissing van 9 juni 2020 verklaart de verwerende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoekster had ingediend in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.06.2019 werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheid zou bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert dat zij samen met haar zoon D., E. in 2008 naar België is gekomen. Mevrouw diende 07.03.2011 een aanvraag conform art. 9ter in. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 06.01.2011 en aan betrokkene betekend op 27.04.2011. Op 25.05.2009 diende betrokkene een aanvraag 19ter (gezinshereniging met broer de heer R. S. in. Betrokkene werd in het bezit gesteld van een AI geldig van 30.04.2018 tot 17.10.2018. Uit onderzoek bleek dat betrokkene niet voldeed aan de voorwaarden en werd mevrouw in het bezit gesteld van een bijlage 20. Betrokkene diende een nieuwe aanvraag gezinshereniging (bijlage 19ter) d.d. 22.11.2018. opnieuw werd ze in het bezit gesteld van een AI geldig van 04.12.2018 tot 22.05.2019. Opnieuw voldeed betrokkene niet aan de voorwaarden en werd haar op 21.05.2019 een bijlage 20 betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienden zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven.

Betrokkene haalt verder aan dat zij geen banden meer zou hebben met Noord Macedonië, noch dat zij aldaar belangen zou hebben. Verder verklaart betrokkene dat ze zich naar Sofia zal moeten begeven om haar aanvraag in te dienen in plaats van Skopje en zij daar onmogelijk kan verblijven, ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene dient niet permanent in Sofia te verblijven om haar aanvraag in te dienen. Betrokkene dient echter wel de nodige stappen te ondernemen om zich in regel te stellen met de Vreemdelingenwetgeving.

Betrokkene haalt aan dat haar aanwezigheid, steun en opvang absoluut noodzakelijk zou zijn voor een menswaardig leven voor haar ex-echtgenoot. De studie van het administratief dossier toont effectief aan dat mijnheer D. K. niet in staat is om alleen te wonen en hulp nodig heeft. Echter betrokkene toont niet aan waarom deze hulp specifiek van haar zou moeten komen. Betrokkene toont ook niet aan dat mijnheer D. K. de absolute hulp van betrokkene nodig zou hebben. Mijnheer D. K. (en zijn bewindvoerders) kunnen te allen tijde beroep doen op verschillende zorginstanties die hulp aan huis bieden of op andere familieleden die alhier in België verblijven, en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de

vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Bovendien merken wij op dat betrokkene van juli 2014 tot februari 2015 in zijn land van herkomst heeft verbleven. Hieruit blijkt duidelijk dat zij nog steeds banden onderhoudt met zijn land van herkomst. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw - nl. dat zij zich goed geïntegreerd zou hebben en dat zij kennis zou hebben van een van de landstalen, dat zij werkbereid zou zijn, - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Ook op 9 juni 2020 neemt de verwerende partij in hoofde van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“Mevrouw
[...]*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: betrokkene toont niet aan sedert wanneer zij in België verblijft.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het enig middel voert verzoekster onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Zij viseert daarbij het motief in de eerste bestreden beslissing aangaande het opvangen van de zorgen voor de heer K.D. in de periode dat zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen bij diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Zij licht toe dat haar ex-echtgenoot intensieve hulp nodig heeft en dat zij hem 24u per dag bijstaat, samen met haar zoon E., dat andere in België aanwezige familieleden hun steentje bijdragen maar dat dat maar mogelijk is voor zover hun eigen gezinsleven dit toelaat, en dat de beoordeling van de zorg die dagelijks nodig is en hoe deze werkelijk kan worden opgevangen bij afwezigheid van verzoekster en haar zoon onvoldoende voorbereid en kennelijk onredelijk is. Uit één en ander leidt zij ook af dat de tweede bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

2.2. Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Thans is de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoekster niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven. Bij deze beoordeling is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Wél laat de door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht toe na gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624). Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen.

Het door verzoekster geviseerde motief is het volgende:

“Betrokkene haalt aan dat haar aanwezigheid, steun en opvang absoluut noodzakelijk zou zijn voor een menswaardig leven voor haar ex-echtgenoot. De studie van het administratief dossier toont effectief aan dat mijnheer D. K. niet in staat is om alleen te wonen en hulp nodig heeft. Echter betrokkene toont niet aan waarom deze hulp specifiek van haar zou moeten komen. Betrokkene toont ook niet aan dat mijnheer D. K. de absolute hulp van betrokkene nodig zou hebben. Mijnheer D. K. (en zijn bewindvoerders) kunnen te allen tijde beroep doen op verschillende zorginstanties die hulp aan huis bieden of op andere familieleden die alhier in België verblijven, en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België.”

De Raad stelt vooreerst vast dat de aanvraag die heeft geleid tot de eerste bestreden beslissing zich niet in het administratief dossier bevindt. Er kan dus niet worden nagegaan of de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met alle in het kader van de aanvraag naar voor gebrachte gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij daarbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

Dit klemmt des te meer nu het administratief dossier wél een stuk bevat van de lokale politie betreffende de woonplaatscontrole van 26 juni 2019.

Luidens dit verslag werd verzoekster aangetroffen in de woning, samen met de heer K.D. Ook wordt erop gewezen dat de gemeenschappelijke zoon van beiden, E.D. bij hen woont, en is er sprake van de inschrijving van verzoeksters broer op dit adres. Er wordt toegelicht dat de heer K.D. in 2014 een ongeval heeft gehad en sedertdien in comateuze toestand in bed ligt, dat er constante bewaking nodig

is door één van de familieleden en dat verzoekster niet werkt en de meeste zorgen voor haar man opneemt. Verder wordt er gesteld dat de thuisverzorging tweemaal per dag langs komt om hem te wassen en inspuitingen te geven en dat de overige verzorging zoals eten geven, pampers vervangen, ... wordt opgenomen door de familie. Vijf maal per week komt de kine langs om hem te masseren, zo blijkt ook nog uit het politieverslag.

Waar de verwerende partij in de bestreden beslissing van oordeel is dat mijnheer K.D. en zijn bewindvoerders te allen tijde beroep kunnen doen op verschillende zorginstanties die hulp aan huis bieden, blijkt dat thuisverzorging al twee keer per dag langskomt en dat K.D. volledig zorgbehoevend is, zodat niet blijkt dat nog meer thuisverzorging door derden mogelijk is dan nu reeds het geval is.

Waar de verwerende partij stelt dat een beroep kan worden gedaan op andere familieleden die in België verblijven in afwachting van een eventuele terugkeer naar België, moet worden vastgesteld dat het niet duidelijk is welke familieleden de verwerende partij bedoelt. In de mate dat zou worden bedoeld op de gemeenschappelijke zoon van verzoekster en K.D., E.D. die op hetzelfde adres woont, stelt de Raad vast dat ook in hoofde van de zoon een beslissing werd genomen tot het onontvankelijk bevinden van zijn aanvraag. In de mate dat op andere niet geïdentificeerde familieleden zou worden bedoeld, kan er in alle redelijkheid niet zonder meer worden van uitgegaan dat zorg voor de heer K.D. door eenieder kan worden opgevangen. Zoals verzoekster terecht stelt, is er immers nood aan een constante zorg. Het politieverslag maakt weliswaar nog melding van de inschrijving van verzoeksters broer op het voormelde adres, maar uit niets kan worden afgeleid dat hij er ook daadwerkelijk verblijft, laat staan dat hij samen met de thuisverplegingsdiensten de permanente zorg zou kunnen opnemen voor de heer K.D.

Gelet op hetgeen voorafgaat, moet de eerste bestreden beslissing worden vernietigd.

De argumentatie in de nota doet geen afbreuk van wat hiervoor werd gesteld. De verwerende partij betoogt immers dat de motivering die aan de basis ligt van de bestreden beslissing steun vindt in de aan de Raad voorgelegde stukken, terwijl het belangrijkste stuk -de aanvraag en de eventuele bijlagen- zich niet in het administratief dossier bevindt.

Waar verzoekster nog aanvoert dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten onredelijk is, stelt de Raad vast dat de verwerende partij het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig heeft geacht om de bevoegdheid tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten pas uit te putten nadat werd beschikt op de door verzoekster ingediende aanvraag. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. De beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag impliceert immers het antwoord op de vraag of verzoekster al dan niet -weze het tijdelijk- naar haar land van herkomst kan terugkeren. De vernietiging van de eerste bestreden beslissing brengt in die omstandigheden ook de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten met zich mee.

2.3. De beide bestreden beslissingen moeten worden vernietigd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 juni 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en de beslissing van diezelfde gemachtigde van 9 juni 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS